

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 72/07-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. júla 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti Ž. S. E., Ž., zastúpenej advokátkou JUDr. M. P., Ž., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 15 P 135/2002, za účasti Okresného súdu Žilina, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ž. S. E. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 15 P 135/2002 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Žilina prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15 P 135/2002 konal bez zbytočných prietahov.

3. Ž. S. E. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť Ž. S. E. trovy právneho zastúpenia v sume 7 492,24 Sk (slovom sedemtisícštyristodeväťdesiatdva slovenských korún a dvadsaťštyri halierov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. M. P., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 72/07 z 26. apríla 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ž. S. E. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 P 135/2002.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 4. septembra 2003 okresnému súdu návrh na zmenu mena a priezviska maloletého.

Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie vo veci právoplatne skončené ani napriek sťažnosti na priet'ahy v konaní z 3. januára 2007 adresovanej predsedovi okresného súdu.

V sťažnosti sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a základné právo podľa čl. 38 ods. 2 listiny, a súčasne žiadala, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov a priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. 1 SprS/194/2007 doručeným ústavnému súdu 11. júna 2007, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namieta skutočnosť, že Okresný súd Žilina porušil jej právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, keďže súdne konanie prebieha už štvrtý rok. Konajúci súd však poukazuje na tú skutočnosť, že prietahy v súdnom konaní do istej miery zapríčinila sama sťažovateľka. Pôvodne podala návrh na zmenu mena maloletého v roku 2002, a následne v roku 2003 návrh na zmenu priezviska maloletého. Matka sa po uzavretí manželstva aj so synom zdržiavala v (...) a neskôr vo (...). Z prehľadu úkonov súdu je zrejmé, že bol problém so zistením adresy pobytu sťažovateľky, pričom ani splnomocnená zástupkyňa sťažovateľky istý čas nevedela, kde sa sťažovateľka a dieťa nachádza. Z prehľadu úkonov je tiež zrejmé, že právna zástupkyňa sťažovateľky niekoľkokrát nereagovala na výzvu súdu, aby sa dostavila na výsluch. Postup súdu v tejto veci je sťažený aj tým, že otca je potrebné vypočúvať cestou dožiadaného súdu. Rovnako právna zástupkyňa sťažovateľky napriek prísľubu zo dňa 23. 9. 2007 nepredložila súdu skutočnosti, ktoré sa týkajú prejednávanej veci.

Nemožno teda konštatovať, žeby zo strany Okresného súdu Žilina došlo k prietahom rovnajúcim sa celej dĺžke súdneho konania. Je potrebné uviesť, že vzťahom na meniaci sa pobyt sťažovateľky a dieťaťa v zahraničí je konanie sťažené. K prietahom v konaní prispela aj právna zástupkyňa navrhovateľky. Okrem toho, čo sa týka samotnej sťažnosti, je potrebné konštatovať, že sťažnosť je koncipovaná všeobecne s citovaním ustálenej judikatúry a právnych noriem, a to bez uvedenia konkrétnych skutkových a právnych skutočností a záverov. Sťažovateľka v sťažnosti nijakým spôsobom bližšie nešpecifikuje obdobie, kedy podľa jej názoru malo zo strany Okresného súdu Žilina dôjsť k zbytočným prietahom. Ústavný súd by preto mal pri svojom rozhodovaní zohľadniť aj tieto okolnosti,

pričom prípadné zistenie objektívnych prieťahov nemôže dávať automaticky dôvod na priznanie nároku.“

Sťažovateľka v podaní doručenom ústavnému súdu 18. júna 2007 konkretizovala pôvodnú sťažnosť a špecifikovala obdobie nečinnosti okresného súdu, ktoré považuje za hlavný dôvod vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Obdobie, v ktorom podľa jej názoru okresný súd vo veci nekonal, vymedzila v trvaní od 28. októbra 2005 do 16. februára 2007. Zároveň vyslovila súhlas s tým, aby ústavný súd upustil v tejto veci od ústneho pojednávania.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 15 P 135/2002 ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania:

- 16. augusta 2002 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľky označené ako „*Žiadosť o povolenie zmeny mena*“; veci bola pridelená sp. zn. 15 P 135/2002,

- 16. októbra 2002 sťažovateľka telefonicky oznámila okresnému súdu, že sa t. č. nachádza v (...), kde uzavrela manželstvo, a že písomne oznámi bližšie informácie o mieste svojho pobytu,

- 13. januára 2003 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľky označené ako „*Súhlas za otca dieťaťa k podaniu žiadosti o zmenu mena malol. dieťaťa*“,

- 4. septembra 2003 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľky „*na udelenie súhlasu podať žiadosť o zmenu mena a priezviska maloletého...*“; uvedenému návrhu bola pridelená sp. zn. 15 P 488/2003,

- z úradného záznamu o pridelení veci vyplýva, že na základe výnimky z náhodného výberu a vedení spisového materiálu zo 4. septembra 2003 bola vec s pridelenou sp. zn. 15 P 488/2003 (zmena mena a priezviska maloletého - návrh sťažovateľky) „*pripojená*

k spisovému materiálu staršej veci“ s tým, že obidve veci budú vedené pod jednou sp. zn. 15 P 135/2002,

- uznesením okresného súdu z 18. septembra 2003 bol za opatrovníka maloletého ustanovený Okresný úrad, odbor sociálnych vecí v Žiline,

- dožiadaním z 18. septembra 2003 požiadal Okresný súd Trnava o vypočutie otca maloletého v nápravnovýchovnom ústave vo veci súhlasu na zmenu mena a priezviska maloletého,

- podľa úradného záznamu o pridelení veci na základe výnimky z náhodného výberu a vedení spisového materiálu zo 4. novembra 2003 bola vec s pridelenou sp. zn. 21 P 329/03 (úprava styku s maloletým - návrh otca) spojená so súvisiacim spisom s tým, že *„obidve veci budú vedené pod jednou sp. zn. 15 P 329/03“*,

- 11. novembra 2003 dožiadaný Okresný súd Trnava uskutočnil výsluch otca maloletého v nápravnovýchovnom ústave, pričom otec maloletého so zmenou mena a priezviska maloletého nesúhlasil,

- 20. novembra 2003 bol okresnému súdu vrátený zapožičaný spis spolu s výsluchom otca maloletého,

- podaním doručeným okresnému súdu 16. januára 2004 sťažovateľka požiadala o určenie výživného na maloletého,

- z úradného záznamu zo 16. januára 2004 vyplýva, že vec s pridelenou sp. zn. 15 P 13/04 (určenie výživného - návrh sťažovateľky) bola spojená so súvisiacim spisom s tým, že *„obidve veci budú vedené pod jednou sp. zn. 15 P 135/02“*,

- uznesením z 21. júna 2004 okresný súd ustanovil maloletému opatrovníka - Úrad práce sociálnych vecí a rodiny v Žiline - pre časť konania o úpravu styku a určenie výživného,

- na výzvu okresného súdu právna zástupkyňa sťažovateľky oznámila podaním doručeným 20. júla 2004, že sa jej nepodarilo kontaktovať so sťažovateľkou vo veci zistenia pobytu maloletého,

- podaním doručeným okresnému súdu 28. januára 2005 sťažovateľka požiadala vo veci zmeny mena a priezviska maloletého o nariadenie pojednávania,

- podaním doručeným okresnému súdu 18. júla 2005 sťažovateľka potvrdila, že zotrváva na svojom návrhu na zmenu priezviska a mena maloletého a rovnako na návrhu o určenie výživného na maloletého,

- 28. októbra 2005 sa na výsluch pred okresný súd dostavila právna zástupkyňa sťažovateľky spolu so sťažovateľkou,

- podaním doručeným okresnému súdu 31. októbra 2005 sťažovateľka zobrala svoj návrh v časti o zmene priezviska späť,

- podaním doručeným okresnému súdu 2. novembra 2005 sťažovateľka vzhľadom na pobyt maloletého vo (...) požiadala okresný súd o zastavenie konania v časti týkajúcej sa úpravy styku s maloletým,

- 16. februára 2007 okresný súd nariadil pojednávanie na 1. marec 2007, pričom právna zástupkyňa sa na pojednávanie nedostavila napriek vykázanému doručeniu predvolania,

- 29. marca 2007 bol vypočutý zástupca právnej zástupkyne sťažovateľky, ktorý okresnému súdu oznámil, že momentálne nevie potvrdiť, či sťažovateľka zotrváva na podaných návrhoch, pričom vyhlásil, že v uvedenej súvislosti podá okresnému súdu v čo najkratšej dobe stanovisko.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou: „Účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd s návrhom na rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že spory o úpravu styku dieťaťa po rozvoze a o zmenu jeho mena, resp. priezviska, tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nemožno ich v zásade po skutkovej ani právnej stránke hodnotiť ako zložité. Z hľadiska povahy veci však ide o konania mimoriadne citlivé, pretože ich dĺžka závažne ovplyvňuje osobný status maloletého a určuje a stabilizuje vzájomné vzťahy medzi maloletým a jeho rodičmi. Vzhľadom na pobyt sťažovateľky a maloletého mimo územia Slovenskej republiky ústavný súd pripúšťa, že táto skutočnosť mohla mať vplyv na plynulosť postupu okresného súdu v predmetnom konaní.

2. Správanie účastníka je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z obsahu predmetného spisu a z vyjadrení účastníkov konania ústavný súd zistil, že správanie sťažovateľky a jej právnej zástupkyne prispelo k spomaleniu priebehu konania. Ústavný súd sa stotožňuje s tou časťou vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti, v ktorej poukazuje na to, že sťažovateľka pôvodne v roku 2002 podala návrh na zmenu mena maloletého, v roku 2003 podala ďalší návrh na zmenu jeho priezviska, zdržiavala sa s maloletým v cudzine a v určitom období s ňou nemala kontakt ani jej právna zástupkyňa.

V súvislosti s podielom sťažovateľky na predĺžení konania ústavný súd poukazuje aj na to, že 31. októbra 2005 sťažovateľka oznámila okresnému súdu, že svoj návrh v časti týkajúcej sa zmeny priezviska maloletého berie späť, a taktiež že zástupca právnej zástupkyne sťažovateľky v rámci vypočutia 29. marca 2007 nevedel potvrdiť, či sťažovateľka zotráva na podaných návrhoch a napriek prísľubu požadované informácie okresnému súdu neposkytol ani do 30. mája 2007, keď okresný súd vypracoval vyjadrenie k sťažnosti doručené ústavnému súdu 11. júna 2007.

V dôsledku týchto skutočností došlo k spomaleniu priebehu konania pred okresným súdom, čo je podľa názoru ústavného súdu potrebné pripísať na ťarchu sťažovateľke s tým,

že tieto skutočnosti ústavný súd zohľadnil pri ustálení výšky priznaného finančného zadost'učinenia.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v s'ťažnosťou napadnutom konaní.

V doterajšom priebehu konania ústavný súd zistil tieto obdobia úplnej nečinnosti:

- od 16. augusta 2002 (podanie návrhu okresnému súdu) do 18. septembra 2003 (uznesenie o ustanovení opatrovníka),

- od 28. októbra 2005 (výsluch s'ťažovateľky a jej právnej zástupkyne) do 16. februára 2007 (okresný súd nariadil termín pojednávania).

Doba úplnej nečinnosti okresného súdu v doterajšom priebehu konania predstavuje takmer 2 a pol roka. Podľa názoru ústavného súdu aj doterajšia takmer 5-ročná doba priebehu konania je z ústavnoprávneho hľadiska vzhľadom na citlivosť a význam sporu pre maloletého (osobný status) na hranici akceptovateľnosti.

Uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu § 100 ods. 1 OSP tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 P 135/2002 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny.

IV.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak

stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 100 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. V tejto súvislosti poukázala okrem iného na to, že *„Činnosť súdu v tomto konaní je pomalá, nepružná a nezohľadňujúca záujem maloletého dieťaťa...“*.

Cieľom finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadost'učinenia.

Pri určení finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 15 P 135/2002, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, najmä význam výsledku konania pre maloletého, ale súčasne aj podiel sťažovateľky na spomalení priebehu konania, a napokon aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 20 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. M. P. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2006, ktorá bola 17 822 Sk.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 2 970 Sk, t. j. spolu 5 940 Sk, čo spolu s režijným paušálom 2 x 178 Sk (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 6 296 Sk. Keďže advokátka je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 19 % podľa § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 7 492,24 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou nález“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2007